

Daniels Bog - Nummer Enoghalvtreds

Palmoni: Åbenbaringen af tidens og sprogets mester i Daniel og Johannes' Åbenbaring

Jeff Pippenger

2024-01-15

Den »en hellig«, som talte, i Daniels bog, kapitel otte, vers tretten og fjorten, er Kristus som Palmoni. I Johannes' Åbenbaring identificeres Kristus som Alfa og Omega, hvilket blandt andre vidunderlige sandheder identificerer Kristus som den vidunderlige lingvist, og tilsammen fremstiller Daniels bog og Johannes' Åbenbaring Kristus som tidens og sprogets mester. Det overgår menneskelig evne at fatte betydningen og dybden af, hvad det vil sige, at Kristus som Palmoni (hemmelighedernes tæller) åbenbarer denne egenskab af sin karakter i de to vers, der fastlægger adventismens centrale søjle, men de hemmeligheder, som hemmelighedernes tæller vælger at åbenbare, er det vort ansvar at erkende og forsvare.

De skjulte ting hører Herren vor Gud til; men de åbenbarede ting hører os og vore børn til til evig tid, for at vi må gøre alle denne lovs ord. 5 Mosebog 29,29.

En hemmelighed, som er blevet åbenbaret, er, at Hemmelighedernes Tæller (Palmoni) er den "hellige", som talte, og i de to vers, hvor Han åbenbarer Sig selv, identificeres adventismens centrale søjle. I disse to vers identificerer den vidunderlige Tæller den "tiltagende kundskab", som Han som Løven af Judas stamme oplod i 1798. I disse to vers blev juvelerne i Millers drøm, som repræsenterer den "tiltagende kundskab", ved ledelsen af Palmonis hånd offentliggjort på Habakkuks to tavler.

Da hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe varer synet om det daglige offer og ødelæggelsens overtrædelse, så både helligdommen og hæren bliver givet hen til at nedtrædes? Og han sagde til mig: Indtil to tusind tre hundrede dage; da skal helligdommen blive rensat. Daniel 8:13, 14.

Efter at Daniel havde modtaget det profetiske syn om bibelprofetiens riger og derefter hørte den himmelske samtale i vers tretten og fjorten, søgte han at forstå „synet“.

Og det skete, da jeg, ja jeg Daniel, havde set synet og søgte at forstå det, at se, der stod foran mig én, som så ud som en mand. Og jeg hørte en menneskestemme mellem Ulajs bredder, som råbte og sagde: Gabriel, lad denne mand forstå synet. Daniel 8:15, 16.

Det „syn“, som Daniel søger at forstå, er „chazon“-synet, men det „mareh“-syn er det, Gabriel får befaling om at lade Daniel forstå. Hvert enkelt forhold har sin betydning, og hvis dette forhold overses, ødelægges stykkets opbygning og hensigt i det væsentlige. I vers femten, når Daniel søger at forstå „chazon“-synet, er „mareh“ skjult, men dog repræsenteret; for ved „en mands skikkelse“ (Gabriel) oversættes det hebraiske ord „mareh“ som „skikkelse“. I vers femten er begge de ord, som er blevet oversat med „syn“, repræsenteret. Daniel søger i vers femten at forstå „chazon“, men Palmoni befaler Gabriel i vers seksten at lade Daniel forstå „mareh“. Disse to vers' opbygning er

tilsigtet og fremhæver forbindelsen og forskellen mellem de to ord.

Det er Palmoni, som befaler Gabriel at få Daniel til at forstå „mareh“, for den, der befaler Gabriel, er den, som står over vandet, og Gabriel hørte hans røst, „en mands røst mellem Ulajs bredder“. Det er floden Ulaj, som løber mellem bredderne, og det er Kristus, som står over vandet i Skrifterne. Forbundet med dette er den kendsgerning, at Kristus, som ærkeenglen, er den, der befaler englene. Røsten mellem bredderne er røsten af „den hellige“ i vers tretten, og det er hans ord, der befaler Gabriel at få Daniel til at forstå „mareh“-synet. I Daniels bog kapitel tolv er Kristus atter mellem flodens bredder. I kapitel tolv er han klædt i linned og sværger ved ham, som lever evindeligt.

Men du, Daniel, tilluk ordene og forsegl bogen indtil endetiden; mange skal fare hid og did, og kundskaben skal blive stor. Da så jeg, Daniel, og se, der stod to andre, den ene på denne side af flodens bred og den anden på hin side af flodens bred. Og en sagde til manden, som var klædt i linned, og som stod over flodens vande: Hvor længe varer det, før disse underfulde ting får ende? Og jeg hørte manden, som var klædt i linned, og som stod over flodens vande, da han løftede sin højre hånd og sin venstre hånd mod himmelen og svor ved ham, som lever evindeligt, at det skal vare en tid, tider og en halv tid; og når han har fuldendt at knuse det hellige folks magt, da skal alle disse ting være til ende. Daniel 12:4–7.

Manden, som var „klædt i linned, og som var over flodens vande,“, „løftede sin højre hånd og sin venstre hånd mod himlen og svor ved Ham, som lever evindeligt,“ og Han er den samme Mand, som i kapitel otte gav Gabriel befaling. I Åbenbaringen kapitel ti løftede Kristus også sin hånd og svor ved Ham, som lever evindeligt, men dér står Han både på vandet og på jorden.

Og den engel, som jeg så stå på havet og på jorden, løftede sin hånd mod himmelen og svor ved ham, som lever i evighedernes evigheder, som skabte himmelen og det, som er deri, og jorden og det, som er derpå, og havet og det, som er deri, at der ikke længere skulle være tid. Åbenbaringen 10:5, 6.

Den mægtige engel i kapitel ti i Johannes' Åbenbaring er Palmoni, som talte til Gabriel mellem flodens bredder i kapitel otte og angav, hvornår „enden på“ „undrene“ ville indtræffe i kapitel tolv. I Johannes' Åbenbaring kapitel ti er det ham, der brølede som en „løve“, for han fremstilles dér som Løven af Judas stamme.

Og en af de ældste siger til mig: Græd ikke; se, Løven af Judas stamme, Davids rodskud, har sejret, så han kan åbne bogen og løse dens syv segl. Og jeg så, og se, midt for tronen og de fire livsvæsener og midt iblandt de ældste stod et Lam, som om det var slagtet, med syv horn og syv øjne, som er Guds syv ånder, udsendt over hele jorden. Og det kom og tog bogen af hans højre hånd, som sad på tronen. Åbenbaringen 5:5–7.

Som Løven af Judas stamme er Kristus lammet, som sejrede til at åbne den bog, der var forseglet med syv segl. Hvad enten Han vandrer på vandet i Daniels bog, eller har den ene fod på havet og den anden på jorden i Åbenbaringen, er hver af de profetiske fremstillinger forbundet med profetisk tid. Og som Løven af Judas stamme forsegl Kristus både sit Ord og åbner det. Ligesom Han forseglede Daniels bog, således forseglede Han også de syv tordener i Åbenbaringen kapitel ti.

Den mægtige engel, som underviste Johannes, var ingen ringere person end Jesus Kristus. At Han satte sin højre fod på havet og sin venstre på det tørre land, viser den rolle, Han udfører i den store strids afsluttende scener med Satan. Denne stilling betegner Hans suveræne magt og myndighed over hele jorden. Striden var blevet stærkere og mere målbevidst fra tidsalder til tidsalder og vil fortsætte således indtil de afsluttende scener, når mørkets magters mesterlige virke når sit højdepunkt. Satan, forenet med onde mennesker, vil bedrage hele verden og de kirker, som ikke modtager kærlighed til sandheden. Men den mægtige engel kræver opmærksomhed. Han råber med høj røst. Han skal åbenbare sin røsts magt og myndighed for dem, som har forenet sig med Satan for at modsætte sig sandheden.

„Efter at disse syv tordener havde ladet deres røster høre, kommer påbuddet til Johannes som til Daniel med hensyn til den lille bog: ‘Forseglet det, som de syv tordener har talt.’ Disse vedrører fremtidige begivenheder, som vil blive åbenbare i deres rette orden. Daniel skal stå frem på sin plads ved dagenes ende. Johannes ser den lille bog uforseglet. Da får Daniels profetier deres rette plads i den første, anden og tredje engels budskaber, som skal gives til verden. Den lille bogs uforsegling var budskabet i forbindelse med tiden.”

Daniels Bog og Åbenbaringen er ét. Den ene er en profeti, den anden en åbenbaring; den ene en forseglet bog, den anden en åben bog. Johannes hørte de hemmeligheder, som tordenerne udtalte, men han fik befaling om ikke at skrive dem ned.

„Det særlige lys, som blev givet til Johannes, og som kom til udtryk i de syv tordener, var en fremstilling af begivenheder, som ville finde sted under den første og den anden engels budskab.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 7, 971.

Kristus, fremstillet som Palmoni, Manden i kapitel otte og tolv, som er over vandet, er også den mægtige engel med den lille bog i sin hånd. Han er Løven af Judas stamme, som forsegler og åbner sit Ord, og Han er den, som befaler Gabriel, for Han er ærkeenglen Mikael.

Men ærkeenglen Michael vovede, da han stred med Djævelen og tvistedes med ham om Moses' legeme, ikke at fremføre en spottende anklage imod ham, men sagde: Herren revse dig. Judas 1,9.

Mikael er Kristi navn, og dette navn betegner, at Han ikke blot er englenes anfører, men at Han også er den, som har magt til at oprejse de døde. Navnet Mikael betyder: „Hvem er som Gud?“ Da Nebukadnezar i ovnen sammen med de tre mænd så en, der lignede Guds søn, så han Mikael. Og ærkeenglen Mikael er også fyrsten for Guds folk, den, som det lille horn fra det hedenske Rom ophøjede sig imod ved korset som opfyldelse af Daniel kapitel otte, vers elleve.

Men jeg vil kundgøre dig det, som er optegnet i sandhedens skrift; og der er ingen, som står mig bi i disse ting, uden Mikael, jeres fyrste. Daniel 10:21.

Det er Mikael, som befaler englene, som oprejser de døde, og som afgør, hvornår nådetiden afsluttes.

“Og på den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som står som værn for dit folks børn; og der skal være en trængselstid, som der ikke har været magen til, siden der blev et folk, indtil

den samme tid; og på den tid skal dit folk blive frelst, hver den, som findes opskrevet i bogen.' Når denne trængselstid kommer, er enhver sag afgjort; der er ikke længere nogen prøvetid, ikke længere nogen barmhjertighed for de ubodfærdige. Den levende Guds segl er på Hans folk. Denne lille rest, ude af stand til at forsvare sig selv i den dødelige konflikt med jordens magter, som opstilles af dragens hærske, gør Gud til sit værn. Befalingen er blevet udstedt af den højeste jordiske myndighed om, at de skal tilbede dyret og modtage dets mærke under trussel om forfølgelse og død. Må Gud nu hjælpe Sit folk, for hvad kan de da gøre i en så frygtelig konflikt uden Hans bistand!" Testimonies, bind 5, 212.

Den sidste hemmelighed, som Løven af Judas stamme åbner, er Jesu Kristi Åbenbaring, og den indbefatter, at Han har herredømmet over udformningen og strukturen af hvert eneste led i Sit profetiske Ord. Manden i linnedklæder, som står over vandene, som løfter Sin hånd og sværger ved Ham, som lever i al evighed, og som råber som en Løve, hvilket får syv tordener til at lade deres røster høre, er den, som besejler Daniels bog og besejler de syv tordener i Johannes' Åbenbaring. Det er Ham, som åbner bogen, der er forseglet med syv segl, som har magt til at oprejse, og som er den store Fyrste, der står frem og kundgør nådetidens afslutning. Da Palmoni befalede Gabriel at få Daniel til at forstå "mareh"-synet, mente Han netop det.

Han befalede ikke Gabriel at få Daniel til at forstå „chazon“-synet. „Chazon“-synet er synet om rigernes i Bibelens profeti i Daniels bog, kapitel otte, vers et til tolv, og det er også det „syn“, der omtales i vers tretten, inden for et spørgsmål om varighed. „Hvor længe skal synet vare?“ „Chazon“-synet angår de ødelæggende magter, den daglige (hedenskabet) og overtrædelsen (pavedømmet), som nedtræder helligdommen og hæren.

Så hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe skal synet om det daglige offer og ødelæggelsens overtrædelse vare, så både helligdommen og hæren bliver prisgivet til at nedtrædes? Daniel 8,13.

Kristus, som Palmoni (den vidunderlige Tæller), bliver spurgt: „hvor længe“ skal „chazon“-synet vare, og han svarer: „indtil to tusind og tre hundrede dage; da skal helligdommen renses.“ Daniel ønsker derpå at forstå „chazon“-synet, som angår „det daglige offer og ødelæggelsens overtrædelse, så både helligdommen og hæren hengives til at nedtrædes.“ Men Gabriel får befaling om at lade Daniel forstå „mareh“-synet. Hver enkelt kendsgerning har sin betydning i Guds Ord. „Mareh“-synet er synet om aftenerne og morgenerne, som identificeres i vers seks og tyve.

Og synet om aften og morgen, som der blev talt om, er sandt; derfor skal du lukke synet til, thi det angår mange dage. Daniel 8:26.

Ordet „syn“ nævnes to gange i verset. Den første henvisning er „mareh“-synet, og den anden er „chazon“-synet. „Mareh“-synet er synet om „aftener og morgener“. Det hebraiske udtryk „aftener og morgener“ forekommer ofte i Bibelen, og det oversættes altid som „aftener og morgener“, sådan som det er i vers seksogtyve. Det eneste sted i Bibelen, hvor det oversættes anderledes end „aftener og morgener“, er i vers fjorten, hvor det oversættes blot som „dage“. Den egentlige hebraiske ordlyd i vers fjorten ville være: „Indtil to tusind tre hundrede aftener og morgener.“

Det vers, som er adventismens centrale søjle, er det eneste vers i Guds Ord, hvor “aften og morgener” er udtrykt blot som “dage”. Hvert forhold har sin betydning, og om ikke andet står det klart, at Palmoni med forsæt lagde vægt på verset. Det gjorde han ved at lede tankerne hos dem, der oversatte King James-Bibelen, til at skrive udtrykket anderledes, end det altid skrives i Hans Ord. Det punkt, som skal udledes af dette forhold, er, at når Gabriel får befaling om at lade Daniel forstå “mareh”-synet, får han befaling om at lade Daniel forstå synet om fremtrædelsen af 1844, og ikke “chazon”-synet vedrørende nedtrampningen af helligdommen og hæren.

Synet om „aftener og morgener“ handler om en fremtræden, som finder sted, da renselsen af helligdommen begyndte den 22. oktober 1844. Synet om fremtrædelsen den 22. oktober 1844 handler ikke om nedtrædelsen af helligdommen, men om renselsen af helligdommen. Var der en profetisk fremtræden på den dato?

„Kristi komme som vor ypperstepræst til det Allerhelligste for at rense helligdommen, fremstillet i Daniel 8,14; Menneskesønnens komme til den Gamle af Dage, sådan som det fremstilles i Daniel 7,13; og Herrens komme til sit tempel, forudsagt af Malakias, er beskrivelser af den samme begivenhed; og dette fremstilles også ved brudgommens komme til brylluppet, som Kristus beskriver i lignelsen om de ti jomfruer i Matthæus 25.“ The Great Controversy, 426.

Gabriel blev befalet at få Daniel til at forstå Kristi profetiske fremtræden i sit tempel den 22. oktober 1844. Af denne grund gav Gabriel Daniel et andet vidnesbyrd om datoen den 22. oktober 1844, for Gabriel ledte enhver bibelforfatter, som nedskrev en eller anden form af det bibelske princip, der fastslår, at sandheden stadfæstes på to vidners udsagn. Hvis Gabriel skulle få Daniel til at forstå den 22. oktober 1844, måtte han have et andet vidne til at stadfæste „synet om fremtrædelsen“.

Gabriel begynder sit arbejde med først at henvende sig til Daniels ønske om at forstå „chazon“-synet, og det gør han ved at fastslå, at „chazon“-synet er det syn, som afsluttes ved „endetiden“ i 1798.

Og jeg hørte en menneskestemme mellem Ulajs bredder, som råbte og sagde: Gabriel, lad denne mand forstå synet. Så kom han hen til det sted, hvor jeg stod; og da han kom, blev jeg grebet af frygt og faldt ned på mit ansigt; men han sagde til mig: Forstå, du menneskesøn; thi synet gælder endetidens tid. Daniel 8:16, 17.

“Synet” i det foregående vers, det vil sige “ved endens tid”, er “chazon”-synet, og “endens tid” i Daniels Bog er 1798. Dette er det “syn”, som Daniel havde søgt at forstå, men det var ikke det “syn”, Gabriel fik befaling om at få Daniel til at forstå. Til dette vil Gabriel fremføre et andet vidne.

Så kom han hen til det sted, hvor jeg stod; og da han kom, blev jeg grebet af frygt og faldt på mit ansigt. Men han sagde til mig: Forstå, du menneskesøn; thi synet gælder endens tid. Mens han talte med mig, lå jeg i dyb søvn med ansigtet mod jorden; men han rørte ved mig og rejste mig op, så jeg stod. Og han sagde: Se, jeg vil kundgøre dig, hvad der skal ske ved vredens sidste ende; thi enden kommer på den fastsatte tid. Daniel 8:17–19.

Gabriel påtager sig sit tildelte hverv ved at sige til Daniel: „se“, hvorved han lader Daniel overveje det næste faktum. Det næste faktum er, at den „sidste vrede“ af de to „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve ender i 1844. Den „sidste vrede“ identificeres direkte som en tidsprofeti, for den har en „fastsat tid“, da den skal „ende“. „Vreden“ må repræsentere en tidsperiode, for den har en „fastsat tid“ for sin afslutning. Hvis „vreden“ blot var et tidspunkt, ville den ikke have en afslutning; den ville ganske enkelt være det tidspunkt, da den fandt sted.

„Vreden“ havde et fastsat endepunkt, så den repræsenterer afslutningen på en tidsperiode. Tidsperioden fremstilles som „den sidste vrede“. Hvis der er en sidste, må der også være en første. „Den første vrede“ identificeres i Daniels bog kapitel elleve, og også dér er den en tidsperiode, for pavedømmet skulle „handle og have fremgang“ indtil enden på „vreden“.

Og nogle af de forstandige skal falde, for at de kan prøves og renses og gøres hvide, indtil endens tid; thi det er endnu henlagt til den fastsatte tid. Og kongen skal gøre efter sit eget forgodtbefindende; og han skal ophøje sig selv og gøre sig stor over hver gud og tale forunderlige ord imod gudernes Gud; og det skal lykkes ham, indtil vredesdommen er fuldbyrdet; thi det, som er fast besluttet, skal ske. Daniel 11:35, 36.

I disse to vers er den konge, som gør efter sit eget forgodtbefindende og ophøjer sig selv, emnet. Vers seksogtrediven er det vers, Paulus parafraserer, idet han identificerer „syndens menneske“, som sidder i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud. Forfølgelsen i den mørke middelalder fra år 538 og frem til 1798 identificeres i vers femogtrediven, og den fortsætter indtil „endetiden“, som var 1798, hvilket var den „fastsatte tid“. Vers seksogtrediven angiver derpå, at pavedømmet skulle „have fremgang“ „indtil vredesdommen er fuldbyrdet“. Verset angiver, at pavedømmet havde fremgang indtil 1798, på hvilket tidspunkt den første „vredesdom“ var blevet „fuldbyrdet“. Guds profetiske Ord havde „bestemt“, at pavedømmet skulle fortsætte i tolv hundrede og tres år, indtil 1798, som var „endetiden“.

Den første „vrede“ endte i 1798, og „den sidste vrede“ endte i 1844. Begge vredesperioder fremstilles som tidsperioder, der havde bestemte afslutninger, og dermed identificeres de begge som tidsprofetier. Gabriel fik af Palmoni befaling til at få Daniel til at forstå åbenbaringssynet („march“) om „aften og morgen“ (dage), som angav 22. oktober 1844, og det gjorde han ved at tilvejebringe et andet vidne til denne dato.

„Chazon“-synet i vers tretten, som Daniel ønskede at forstå, var synet om nedtrædelsen, der endte ved „endetiden“ i 1798. „March“-synet i vers fjorten endte med Kristi fremtræden i Det Allerhelligste den 22. oktober 1844, som opfyldelse af tidsprofetien om to tusind tre hundrede år, og også opfyldelsen af tidsprofetien om de to tusind fem hundrede og tyve år. Begge disse tidsprofetier er fremstillet på Habakkuks hellige tavler, som Søster White identificerer som værende ledet af Herrens hånd, og som ikke bør ændres.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

„Vi har mange lærdomme at tilegne os, og mange, mange at aflære. Gud og himlen alene er ufejlbarlige. De, som mener, at de aldrig vil behøve at opgive en næret anskuelse, aldrig få

anledning til at ændre en mening, vil blive skuffede. Så længe vi holder fast ved vore egne ideer og meninger med stædig vedholdenhed, kan vi ikke have den enhed, som Kristus bad om.“ Review and Herald, 26. juli 1892.